

IX.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov angaaende Forst- og Gartnerunderviisningens Henlæggelse til den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole m. v.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 5te November 1862.)

Det sees af foreliggende Lovudkastets Motiver, at man har fundet, at der er en saa nøie Forbindelse mellem Skovbrug og Agerbrug, at det allerede af den Grund er naturligt og ønskeligt, at Underviisningen i begge Fag henlægges til samme Væreanstalt; men heri kan Udvalgets Fleertal (Carlsen, E. Hansen og Jessen) dog ikke erklære sig enig, navnlig naar der er Tale om Udbannelse af Fagmænd. — Det er vel sandt, at begge ere økonomiske Fag, at de begge væsentlig beskæftige sig med en fornuftig Benyttelse af Jordens Produktionsevne, og at de have visse Grundvidenskaber tilfælles, men hermed ophører Censartetheden, og Forfjælligheden begynder, saa at man paa ingen Maade bliver en dygtig Agerbruger ved at blive en dygtig Forstmand, eller omvendt. Ikke heller ere hertilands Forholdene saaledes, at den talrigste Klasse af Landbrugere, Bønder og mindre Proprietærer, eller de unge Mennesker, der ville uddanne sig til Forpagtere eller Forvaltere, vilde kunne have nogen væsentlig Nytte af at studere Forstvidensskaben i et saadant Omfang, som der maa fordras af dem, der ville træde i Statens Tjeneste. Og paa de store Eiendomme vil det vel saa godt som aldrig være Tilfældet, at man overdrager Bestyrelsen af Hølsaarnde og større Skovstrækninger til den samme Person. — De Skoveiendomme, som ere store nok til at kunne bære, eller som kræve en Behandling efter strengere

forstvidenskabelige Principer, behøve i Almindelighed en Mand til Bestyrer, der offerer sin hele Tid og al sin Flid paa Skovbruget alene, og det Samme gjælder om Bestyrelsen af større Hølsaarnde.

Vi ere saa langt fra at finde det naturligt at henlægge Underviisningen af Statens tilkommende Forstembedsmænd eller overhovedet af dem, der skulle bestyre større Skove, til Landbohøjskolen, at vi tværtimod ansee dette for uhensigtsmæssigt.

Da der imidlertid neppe gives nogen Regel uden Undtagelse, saa kunde jo de forhaandenværende Omstændigheder være saaledes, at det alligevel maatte ansees for det Hensigtsmæssigste under de givne Forhold at henlægge Underviisningen for de vordende Forstembedsmænd til Landbohøjskolen. Den Omstændighed, at Landbohøjskolen var istand til at overtage Underviisningen og Examinationen af vordende Forstembedsmænd, naar der ved den endnu blev ansat en Forstdocent og en Docent i Zoologi, kan naturligvis ikke afgjøre, om Forstunderviisningen bør henlægges til Landbohøjskolen eller ikke. — Det første Spørgsmaal, der skal afgjøres, saa synes det, er: om den nuværende Udbannelsesmaade giver et tilfredsstillende Resultat eller ikke.

Men dette Spørgsmaal maae vi, efter Alt, hvad vi have kunnet erfare, besvare derhen, at